

1

– Hei, Evan. Mâncăm și noi ceva la prânz?

Evan Marshall puse punga de plastic deoparte și se ridică în picioare, masându-și șalele. Își petrecuse ultimele nouăzeci de minute cu nasul la câțiva centimetri de sol, colectând probe din sedimentele glaciare, și acum ochii lui aveau nevoie de ceva timp să se adapteze. Vocea îi aparținea lui Sully, și acum Marshall reușea să-l și distingă: o siluetă ghemuită, ușor corpulentă, într-o *parka* bine căptușită cu blană, stând cu mâinile încrucișate la aproape treizeci de metri deasupra lui, pe panta abruptă. În spatele lui se ridica punctul terminus al ghețarului Fear, un munte de un albastru intens, misterios, decorat cu nenumărate fisuri albe. Bolovani mari de gheață zăceau împrăștiați de jur împrejurul bazei ca niște diamante monstruoase, împreună cu cioburi de lavă antică asemănătoare unor pumnale. Marshall deschise gura să-l avertizeze pe Sully să nu se apropie atât de tare de margine: ghețarul era pe cât de frumos, pe atât de periculos de când vremea se încălzise, și din calota de gheață se desprindeau bucăți mortale într-un ritm fără precedent. Apoi se răzgândi. Gerard Sully era foarte mândru de poziția lui de lider și nu-i plăcea să i se spună ce să facă. În schimb, Marshall se mulțumi să dea din cap că nu.

– Nu, mersi, cred că am să sar peste de data asta.

– Cum crezi. Sully se întoarce spre Wright Faraday, biologul evoluționist al grupului, care se chinuia să coboare ușor pe pantă. Ce zici, Wright?

Faraday ridică privirea înspre el, cu ochii albaștri apoși, măriți în mod ciudat în spatele ramelor din carapace de țestoasă. Un aparat foto digital atârnat de gât cu o legătoare greoaie.

– Nu, sub nicio formă, spuse el, încruntându-se, ca și cum gândul de a se opri să mănânce în mijlocul zilei de lucru ar fi fost cumva o erezie.

– N-aveți decât să vă înfometați, dacă asta vreți. Numai să nu cumva să mă puneți să vă mai aduc ceva.

– Nici măcar o acadea? întrebă Marshall.

Sully zâmbi vag. Era cam tot atât de scund ca Napoleon și iradia un soi de combinație de egoism și nesiguranță pe care Marshall o găsea nespuse de enervantă. Reușise să-l suporte în timpul facultății, unde Sully era doar unul din multitudinea de cercetători aroganți, dar aici, pe gheață – unde nu aveai cum să te ascunzi – stilul lui devenise agasant. Poate că, reflectă el, s-ar simți ușurat dacă s-ar dovedi că expediția lor nu avea să dureze mai mult de câteva săptămâni.

– Arăți obosit, spuse Sully. Iar ai fost la plimbare azi-noapte?

Marshall încuviință dând din cap.

– Ar trebui să ai grijă. Ai putea să cazi într-un tunel de lavă și să îngheți acolo.

– Bine, mami. O să am grijă.

– Sau ai putea să dai peste vreun urs polar sau ceva.

– Da, e OK. Sunt ahtiat după o conversație decentă.

– Nu e de glumă, având în vedere că refuzi să porți armă.

Lui Marshall nu-i plăcea direcția în care ducea discuția.

– Ascultă, dacă dai de Ang, spune-i că mai am niște probe de dus la laborator.

– Așa am să fac. O să fie încântat.

Marshall îl privi pe climatolog cum trecea pe lângă ei, mergând cu grijă, croindu-și drum printre bolovani spre baza muntelui și locul unde își amplasaseră tabăra. Îi spunea „baza lor“, dar, de fapt, aparținea guvernului SUA: cunoscută oficial drept Instalația de Teledetecție Mount Fear și scoasă din funcțiune în urmă cu aproape cincizeci de ani, era acum o structură scundă, cenușie, care se întindea pe o suprafață destul de mare și cu un aspect de instituție de modă veche, garnisită cu domuri de radar și alte rămășițe ale Războiului Rece. Dincolo de bază se întindea un peisaj glaciatic de permafrost și depozite de lavă scuipe acum mulți ani din măruntaiele muntelui, spintecate și despărțite de parç pământul însuși se sfâșiasse dinăuntru în agonie geologică. În multe zone, solul era acoperit de câmpii întregi de zăpadă. Nu existau drumuri, nu existau alte structuri, nici ființe vii. Era la fel de ostil, de îndepărtat și de străin ca suprafața Lunii.

Se întinse, uitându-se la amenințătorul peisaj. Chiar și după patru săptămâni pe teren, încă îi era greu să creadă că poate exista un loc atât de sterp. Pe de altă parte, întreaga expediție științifică a părut oarecum ireală de la bun început. A fost ireal ca un gigant media ca Terra Prime să le accepte solicitarea de finanțare: patru cercetători de la Universitatea Massachusetts de Nord, care nu aveau nimic în comun în afară de interesul pentru încălzirea globală. Ireal că guvernul le-a dat aprobarea să folosească baza Mount Fear, e drept, pentru un preț piperat și cu niște restricții însemnate. Și ireal că încălzirea globală se întâmpla cu o viteză atât de amețitoare și de înfricoșătoare.

Își întoarce privirea, oftând. Genunchii îl dureau din pricina orelor petrecute ghemuit, pe vine, deasupra morenei terminale, colectând probe. Vârfurile degetelor și vârful nasului îi erau pe jumătate înghețate. Și, ca și cum nu era destul, zăpada se transformase într-o zloată înghețată care penetra acum,

încet-încet, cele trei straturi de haine de pe el și se insinua în cele mai intime crevase ale trupului său. Dar lumina era tot mai slabă în acele zile și expediția lor se apropia cu pași repezi de final. Era dureros de conștient că nu mai aveau decât foarte puțin timp la dispoziție. Acasă, în Woburn, Massachusetts, avea să fie destulă mâncare și destul timp să mănânce tot ce-i poftea inima.

Întorcându-se să ia săculeții cu probe, îl auzi pe Faraday vorbind din nou.

– Acum cinci ani, poate nici chiar acum doi, n-aș fi crezut că e posibil așa ceva. Plouă.

– Nu e ploaie, Wright. E lapoviță.

– Cam tot aia. Ploaie în Regiune, cu iarna care bate la ușă? Incredibil!

„Regiunea“ era o întindere vastă din partea de nord-est a peninsulei Alaska, tocmai în coasta Oceanului Arctic, prinsă între Refugiul Arctic Național, de o parte, și Parcul Național Yukon's Ivvavik, de partea cealaltă. Era o regiune atât de rece și de pustie, încât nimeni nu voia să se apropie de ea: temperaturile se chinuiau să ajungă undeva deasupra lui zero, și asta numai câteva luni pe an. În urmă cu mulți ani, guvernul declarase arealul drept Regiunea Federală Sălbatică și de îndată a uitat cu totul de ea. Probabil că nu erau, reflectă Marshall, mai mult de douăzeci de oameni pe tot cuprinsul celor aproape un milion de hectare: echipa lor de cinci cercetători, echipajul minim al bazei de patru oameni, un grup mic de băștinași americani în partea de nord și o mână de turiști sau excursioniști care erau mult prea fanatici sau excentrici ca să se mulțumească vreodată cu altceva decât cu zonele acestea îndepărtate. Ce ciudat să te gândești că mai la nord erau și mai puțini oameni decât micul lor grup.

O bubuitură puternică, venită de nicăieri, ca detunătura de tun, zgudui valea glaciară cu violența unui cutremur. Sunetul

se propagă peste întinderea de tundră de sub ei, violând liniștea profundă, ricoșând înainte și înapoi ca o minge de tenis, apoi scăzând treptat în intensitate, pe măsură ce se îndepărta în pustiu fără sfârșit. Deasupra, pe versantul ghețarului, se desprinseră tone de gheață și de zăpadă, adunându-se la bază, îngroșând straturile de grohotiș înghețat acumulate acolo la marginea morenei terminale. Marshall își simți inima bătând nebunește în piept. Indiferent de câte ori tot auzise sunetul acela, violența detunăturii îl șoca mereu.

Faraday arătă înspre ghețar.

– Vezi? Exact asta ziceam mai devreme. Un ghețar montan, așa cum e Mount Fear, ar trebui să se subțieze și să devină un front glaciara frumos, subțire, cu o cantitate minimă de apă rezultată din topire și o zonă sănătoasă de infiltrație. Numai că asta se sculptează ca un *tidewater*¹. Am măsurat gradul de topire la bază...

– Asta e treaba lui Sully, nu a ta.

– ... și sare de orice limite. Faraday scutură din cap. Ploaie, topire într-un ritm fără precedent – și mai sunt și alte chestii care se întâmplă, nu e numai asta. Ca aurora boreală pe care am văzut-o acum câteva nopți. Ai văzut-o și tu?

– Normal. O singură culoare – a fost spectaculos. Și neobișnuit.

– Neobișnuit.

Faraday repetă cuvântul, căzut pe gânduri.

Marshall nu îi răspunse. În experiența lui, fiecare expediție, chiar și una așa de restrânsă cum era aceasta, avea Cassandra² ei. Wright Faraday – cu vasta lui cultură, cu perspectiva lui pesimistă asupra vieții, cu teoriile lui întunecate și cu predicțiile sale exagerate – juca acest rol cu pricepere. Marshall se uită la

¹ Tip de ghețar specific zonelor arctice, Groenlandei, Antarcticii etc.

² Figură din mitologia greacă; avea darul profeției.

biolog cu coada ochiului. Deși îl cunoscuse superficial la universitate și petrecuse acum deja o lună în compania lui, aproape fără nicio pauză, nu prea avea habar cine era omul acesta și nici ce îl făcea să funcționeze.

Totuși – se gândi Marshall, în timp ce umplea și sigila o pungă, înregistrând locul și timpul de colectare a probei într-un carnet, apoi măsurând și fotografiind zona de extracție – Faraday avea dreptate. Și tocmai acesta era motivul pentru care el însuși colecta probe într-un ritm frenetic. Un ghețar era un loc aproape perfect pentru domeniul său de cercetare. De-a lungul anilor de formare, din cauza acumulărilor constante de zăpadă, rămășițe organice rămăneau prinse între straturi: polen, fibre vegetale, fosile animale. Mai târziu, când ghețarul a început să se retragă, topindu-se încet, a scos din nou la iveală, cu grație, aceste secrete bine ascunse. Erau un adevărat tezaur pentru un paleoecolog, o ladă cu comori din trecut.

Numai că, în cazul acestui ghețar, nu era nimic grațios și nici lent în retragerea lui. Se descompunea într-un ritm alarmant – și lua cu el și secretele îngropate.

Ca și cum ar fi știut că despre el era vorba, ghețarul, foarte prompt, explodă din nou, cu o detunătură care îi spărgea timpanele, de pe versanții lui curgând cascade de gheață sfărâmată. Marshall se uită în direcția detunăturii, simțind un amestec de iritare și nerăbdare. De data aceasta, o parte și mai mare a versantului căzuse. Oftând, se ghemui, îndreptându-și iar atenția spre probele lui, apoi, abrupt, se reîntoarse înspre ghețar. Printre bucățile imense de gheață desprinse de pe versant, care căzuseră la baza ghețarului, văzu că suprafața muntelui aflat sub gheață fusese dezgolită de avalanșă. Se uită cu atenție, încercând să distingă ceva. Apoi îl chemă pe Faraday.

– Ai binoclul la tine, nu?

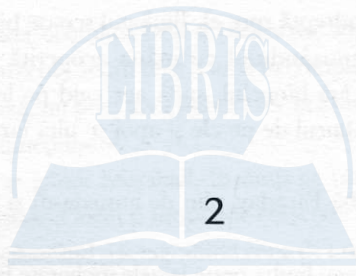
– Da, îl am chiar aici.

Marshall se îndreptă spre el. Biologul scoase binoclul dintr-un buzunar, întinzându-i-l cu mâna acoperită de mănuși groase. Marshall luă binoclul, suflă aer cald pe lentile, să le dezghețe, șterse aburul de pe ele și apoi se uită iar în direcția ghețarului.

– Ce e? întrebă Faraday, plin de entuziasm și nerăbdare. Ce vezi?

Marshall își trecu limba peste buzele înghețate holbându-se la ceea ce scoase gheața la iveală.

– E o peșteră, spuse el.

O oră mai târziu, stăteau amândoi în fața ghețarului, printre bucățile desprinse din versantul muntelui. Ploaia înghețată se oprise și un soare palid se chinuia să străpungă norii grei, plumburii. Marshall își frecă repede mâinile, încercând să se încălzească. Se uită în jur, la micul grup adunat acolo. Sully se întorsese, aducându-l cu el pe Ang Chen, proaspătul absolvent al echipei. Cu excepția expertului lor în calculatoare, întreaga expediție se mutase acolo, în fața morenei terminale.

Peștera era exact în fața lor, cu gura ei neagră căscată în albastrul strălucitor al gheții. Lui Marshall i se părea că seamănă cu țeava unei arme monstruoase. Sully se străduia să vadă ceva în întunericul dinăuntru, mușcându-și distrat din buza de jos.

– Un cilindru aproape perfect, spuse el.

– Cu siguranță e gura unei conducte, spuse Faraday. Mount Fear e înșesat de ele.

– Baza este, replică Marshall. Dar nu e ceva normal să vezi una la asemenea altitudine.

Dintr-odată, încă o secțiune din fațada înghețată a ghețarului se desprinse la un kilometru mai la sud, prăbușindu-se la bază în bucăți enorme, albastre, de mărimea unei case, propulsând în aer nori denși de așchii de gheață. Chen tresări violent, iar Faraday își acoperi urechile, să nu mai audă vuietul infernal. Marshall fu străbătut de fiori simțind pământul zguduindu-se sub picioarele lui.

Trecură minute în șir până se stinseră ecourile. În cele din urmă, Sully mormăi înfundat. Se uită la versantul înghețat, la gura peșterii, la Chen.

– Ai camera video la îndemână?

Chen dădu din cap că da și bătu cu palma peste geanta cu echipament care îi atârna de umăr.

– Dă-i drumul.

– Doar nu te gândești să intri, nu? întrebă Faraday.

În loc să-i răspundă, Sully se îndreptă de spate, întinzându-se cât era de lung, își trase burdihanul și își ajustă gluga hainei de blană, pregătindu-se pentru camera video.

– Nu e o idee bună, continuă Faraday. Știi foarte bine cât de fragile sunt formațiunile astea de lavă.

– Nu e vorba doar de asta, interveni Marshall. Tu n-ai văzut ce s-a întâmplat adineauri? Se poate desprinde și mai multă gheață și ar putea bloca intrarea în orice secundă.

Sully se uită înapoi, înspre peșteră, indecis.

– Ei așa ar vrea, să intrăm.

„Ei“, adică cei de la Terra Prime, canalul de televiziune prin cablu dedicat științei și naturii, care finanța expediția.

Sully își frecă bărbia cu una dintre mâinile înmănușate.

– Evan, Wright, voi puteți rămâne afară. Ang mă va urma cu camera video. Dacă se întâmplă ceva, aduceți militarii să sape după noi.

– Dă-i dracului, spuse Marshall imediat, rânjind. Dacă descoperi vreo comoară îngropată, vreau și eu partea mea.

– Tu singur ai spus-o. Nu suntem în siguranță.

– Păi cu atât mai mult ai nevoie de încă o pereche de mâini, spuse Marshall.

Buza de jos a lui Sully ieși în afară amenințător și neplăcut, iar Marshall așteptă să revină la sentimente mai bune. În cele din urmă, climatologul cedă.

– OK. Wright, ne întoarcem cât putem de repede.

Faraday clipi din ochii lui apoși albaștri, dar nu spuse nimic.

Sully scutură fulgii de zăpadă de pe *parka*, dregându-și vocea.

Aruncă, prudent, o privire spre fațada de gheață. Apoi se așează în fața camerei video.

– Ne aflăm în fața ghețarului, spuse el într-o voce șoptită, melodramatică. Gheața, aflată într-un proces de topire, a scos la iveală o peșteră, cuibărită în pânțelele muntelui. Ne pregătim acum s-o explorăm.

Făcu o pauză teatrală, apoi îi făcu semn lui Chen să oprească înregistrarea.

– Chiar ai spus „cuibărită“ sau mi s-a părut mie? Întrebă Marshall.

Sully îl ignoră.

– Hai să mergem! Scoase o lanternă imensă dintr-unul dintre buzunarele hainei de blană. Ang, îndreaptă obiectivul spre mine și hai să intrăm.

Porni înainte, cu lunganul Chen urmărindu-l supus, pas cu pas. După un moment, Marshall își scoase și el lanternă și se ținu după ei.

Își croiră drum încet, prudent printre bolovanii imenși și sulițele de gheață. Unele bucăți erau cât pumnul, altele cât casa. În lumina slabă a apusului, cerul albastru de octombrie se reflecta în gheața desprinsă de pe versant. Peste tot curgeau șiroaie de apă topită din ghețar. Cei trei își continuă expediția în umbra ghețarului lăsată peste ei. Marshall se uită îngrijorat la muntele de gheață de deasupra lor, dar nu spuse nimic.

De aproape, gura peșterii arăta și mai întunecată. Emană un curent rece care îi degeră nasul deja pe jumătate înghețat al lui Marshall. După cum observase și Sully, intrarea era aproape circulară: o gură secundară de ventilație tipică pentru un vulcan. Ghețarul lustruise roca dimprejur, dându-i un aspect

lucios, aproape ca de oglindă. Sully încercă să sondeze întinericul cu lanternă. Apoi se întoarse spre Chen.

– Închide aia pentru un moment.

– Bine, spuse studentul și coborî camera.

Sully se opri, apoi privi înspre Marshall.

– Faraday n-a glumit. Întregul munte nu e altceva decât un morman de lavă fisurată. Aveți grijă la orice structură slăbită. Dacă tunelul pare cumva nesigur, ne întoarcem imediat.

Se uită iar la Chen, făcându-i semn să pornească din nou camera.

– Intrăm, intonă el pe un ton teatral pentru cameră.

Apoi se întoarse și intră în peșteră.

Acoperișul nu era chiar jos – la cel puțin trei metri – și totuși Marshall se aplecă instintiv, urmându-l pe Chen în peșteră. Peștera ducea drept în inima muntelui, coborând ușor câteva grade. Mergeau înainte cu mare grijă, plimbând lumina lanternelor peste pereții de lavă. Înăuntru era și mai frig decât afară, pe câmpul de gheață, iar Marshall strânse și mai tare gluga hainei de blană în jurul feței.

– Așteptați, spuse el. Fasciculul de lumină care venea din lanternă lui surprinsese o fisură subțire în peretele de lavă. Cercetă la lumina lanternei întreaga lungime a fisurii, apăsând ușor cu mâna. Arată destul de solid, spuse el.

– Atunci hai să mergem mai departe, replică Sully. Cu grijă.

– E incredibil că tunelul nu s-a prăbușit sub greutatea ghețarului, spuse Chen.

Se afundară și mai adânc în peșteră, pășind atent. Iar când vorbiră din nou, o făcură cu voci joase, aproape șoptind.

– Aici, sub zăpadă, e un strat de gheață, constată Sully după vreun minut. Se întinde pe toată suprafața podelei. E remarcabil de uniform.